

„Olyan jó, hogy az már félelmetes!”

– Victoria Aveyard, bestsellerszerző

A WINDWITCH

– Szélboszorka
folytatása

BLOODWITCH

vérboszorka

BOSZORKAFÖLDE 3.

fine
selection

S U S A N D E N N A R D

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S U S A N D E N N A R D

BLOODWITCH

v é r b o s z o r k a

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

TIZENHÁROM ÉVVEL KORÁBBAN

HÁTHA A MAI NAP MÁS LESZ.

A fiú három harangszó óta a többi gyerekkel játszott. Hatan voltak. Még soha életében nem szóltak hozzá ennyien a magakorabeliek. Emellett még sosem engedték meg neki, hogy rókás-tyúkos játékot játsszon velük.

És biztos, hogy még sosem mosolygott ennyit. Már fáj az arca a vigorgástól, de nem tudja abbahagyni.

Lizl mindjárt utoléri. Ebben a körben ő a róka, és a fiú az utolsó tyúk. Lizl nevet. A fiú is. A mellében dagadó érzés jó. Azt reméli, sosem ér véget a játék.

Lizl utoléri. Idősebb, hosszabb a lába, és jóval fürgébb a többi akolitusnál. A fiú tegnap hallotta, hogy a mestere arról beszél, lehet, hogy a lányt továbbengedik a tanulás következő lépcsőjére.

Lizl keze a fiú vállára csapódik.

– Megvagy!

Az ujjai a bő szerzetesi tunika lenvászson ujjába markolnak. Hátrarántja a kezét, mire a fiú kénytelen megállni.

Boldogan, magas hangon felnevet. Még a hasizma is fáj, meg az arca... jaj, az arca!

Emiatt nem veszi észre rögtön, hogy Lizl dermedten áll. A fiú túl boldog ahhoz, hogy a benne élő szörny felébredjen.

Ám ekkor megszólal egy másik akolitus, Kerta, akit Lizl elsőként kapott el a tyúkok közül.

– Lizl! Jól vagy?

A fiú ráeszmél, mi történik. Eluralkodik rajta a páni félelem, az elméje kiüresedik. A gyomra elszorul.

Ereszd el, mondja magának. Ereszd el, ereszd, ereszd! Ha nem ereszti, Lizl meghal, ahogy a fiú kutyája is. Ez viszont rosszabb lesz, mint Csizmás elvesztése. Itt egy emberről van szó. Egy lányról, akivel másodpercekkel ezelőtt még együtt játszottak. Lizlről.

– Mi van vele? – lép közelebb Kerta, de még nem fél.

Csak nem érti.

Ereszd el, ereszd, ereszd!

– Miért nem mozog?

A fiú megtántorodik.

– Kérlek! – mondja a benne élő szörnynek.

Vagy talán Lizlnek. Vagy Kertának. Bárkinek, aki újra be tudja indítani a lány szívverését.

Ha ez nem történik meg, Lizl agya le fog állni. Meg fog halni.

Pont, mint Csizmás.

Kerta most már észreveszi a fiú rettegését, és lassan a többi gyerekek is szemet szúr.

– Mit csináltál? – kérdezi az egyikük.

– Bántottad? – tudakolja egy másik.

– Vérboszorka – jelenti ki a harmadik, egy Natan nevű, kegyetlen kisfiú, és a fiú ekkor látja meg a szemükben gyúló hirtelen felismerés szikráját. Egyszerre akad el a lélegzetük, és elhúzódnak tőle.

Most már tudják, miért nem játszik vele senki. Most már tudják, miért kell a többiektől elkülönítve tanulnia, Evrane szeretettel kettesben.

Nem számít, hogy Lizl pár másodperc elteltével köhögni kezd, és a kövekre roskad. Nem számít, hogy él, a szörny pedig eltűnt. Nem számít, hogy baleset volt, hogy a fiú szándékosan sosem bántotta volna.

A baj megtörtént. A mosolyok lehervadtak. A kiabálás, a menekülés, a gyűlölködés mind újrakezdődik, ahogy máskor is.

Kövekkel dobálják a kollégium mögött fakadó forráshoz menekülő fiút. A régi kutat már senki sem használja. Tövises indák nőtték be, amin csak ő ronthat keresztül, hiszen a sebei mindig begyógyulnak.

A fiú tudatába nyilalló fájdalom hasít. A bokor beleharap. Eltereli a figyelmét, ahogy a vére csepegése is.

A víz köves partjához érve leguggol, szégyelli magát, a vére pedig a hűs vízbe fröccsen. Tudja, hogy a szerzetesek nem sírnak.

A könnyeknél, a tüskék gonosz karmolásainál és a gyerekek utánahajított köveinél azonban fájdalmasabb az, amit a fiú az arcizmaiban érez. Emlékezteti arra, ami már majdnem az övé lett. Ami néhány tökéletes órára valóban az övé lett.

Szörnyetegnek született, szörnyetegként is fog meghalni, és a szörnyeknek nem lehetnek barátaik.

EGY

A VÉR FRISSNEK LÁTSZOTT az esőben.

A vihar vizei csepegve, szivároghva, itt-ott áradatként folytak körül a napok óta heverő holttesteket. A gránit folyómeder nem fogadta el a felajánlást, és a vérfolyam a domborzatot követve lecsobogott a hegyről, hogy Éduán csizmás lába köré gyűljön. Százféle vérillat keveredett a mágijával, holtak százai tárultak a szeme elé.

Két hét alatt a harmadik mészárlás nyomaira talált rá. Harmadjára követte a pusztítás levegőben szálló illatát, harmadjára szimatolt nedves barlangokat és elfehéredő ujjakat az öldöklés szaga alatt. Kezdte utolérni a támadókat.

Kezdte utolérni az apja embereit.

Az Éduán alhasán tátongó négy szúrásnyomból minden görnyedt levegővétetre vér spriccelt. Benne kellett volna hagyni a testében a nyilakat, hagyni, hogy a fonálboszorka óvatos keze távolítsa el őket ahelyett, hogy mind a négyet kirántja abban a pillanatban, hogy átdöfték a hasfalát. Egy húszéves szokást azonban nehéz csupán két hét alatt megváltoztatni.

Arra viszont nem számított, hogy a nyílhegyek horgasak.

Éduán szakadozva teleszívta a tüdejét levegővel, nyitott szájába becsorgott az eső. Nem volt semmi, ami itt tartotta volna, és az illat, aminek a reményében idejött, az, amelyiket két hete követett a

Sirmayai-hegység mélye felé, nem volt a közelben. Ó, igen, az illető vérét jelző nyári hanga és a lehetetlen döntések illata járt itt, a nő azonban már továbbállt. Feltehetőleg a támadás előtt, különben ő is a holtak között lenne.

Mielőtt Éduán elfordulhatott volna a holttestektől, hogy visszabicegjen az örökzöld erdőbe, ahonnan jött, új vérillat csiklandozta meg az orrát. Halványan ismerős volt, mintha egyszer már találkozott volna a tulajdonosával. Vette a fáradságot, hogy besorolja valahová a férfi vérét, de nem véste örökre az emlékezetébe.

Éles illat volt. Élő.

Éduán szívdobbanásnyi idő alatt váltott irányt. Harmincnégy óvatos lépést tett a tátott szájú tetemenek át. A szemébe eső fröcskölt, amiről egyfolytában pislognia kellett. Aztán a sziklák kopársága átadta a helyét egy vörösre festett mohaszőnyegnek. Még több halott hevert a földön minden korosztályból, mindenféle szögben, és olyan sűrűn, hogy az menekülési kísérletről árulkodott. A hátukon viselt szögletes nomatsi pajzsok azonban nem sokat segítettek az előlről állított csapda ellen.

Vér, vér és üveges szemek, akárhová nézett.

Továbblepetett a holtak között, amíg végül elérte az imbolygó fenyvest. Itt sűrűbben állt az imént elkapott illat, a tűlevelek azonban csúszósak voltak, a vihar veszélyessé tette őket. Éduán nem kívánt elesni. Az lehet, hogy minden karcot, minden törött csontot be tud gyógyítani magán, de attól még fájt volna.

Vagy még tovább merítené a mágiját, ami már most is gondot jelentett. A gyomorsebeket különösen bonyolult volt helyrehozni.

Éduán beszívta a levegőt. Kifújta. Számolt, várt, figyelt, miközben a vére csak csorgott, a világ pedig megszűnt körülötte. Ő nem az elméje volt. Nem a teste volt.

Továbbhaladt.

Ám ekkor a délről érkező távoli mennydörgés felett emberi nyögésre lett figyelmes.

– Segítség!

Érzékei kiélesedtek a szóra, gerince kiegyenesedett, és új erőre kapott.

Felgyorsította a lépteit. A csizmája alatt felspriccelt az esővíz. Délen megdördült a menny. Követte a lucfenyők között kígyózó ösvényt. A fák törzse nyikorgott, akár a hajótestek a tengeren: tudta, hogy ez egy nomatsi út. Tudta, hogy valószínűleg itt is olyan csapdák várnak rá, mint az, amit korábban, a hajnalkák között oldott ki.

– Segítség!

A hang gyengébb lett, de Éduán már közelebb volt hozzá, ahogy a haldokló illatához is. Egy szerzetes, eszmélt rá a vérboszorka, miután átkelt az ösvény egy mélyedésén, amiben a vihar után most patak duzzadt. A sziklás domboldalon három lépés után eldobott, rozsdabarnára színeződött fehér köpeny hevert. Újabb három lépéssel távolabb pedig, hátát egy fához nyomva a tulajdonosa szorongatta a hasán nyitott sebeket.

A sérülések hasonlítottak Éduán sérüléseihez, a nomatsi törzs védelmére állított csapdából származtak. A férfi azonban Éduánnal ellentétben nem húzta ki magából a nyilakat.

Éduán egy fél másodpercig azt hitte, még segíthet rajta. Hogy felhasználhatja a saját megmaradt erejét arra, hogy elállítsa a vérzést. Korábban Evrane-nel is megtette, tehát meg tudja ismételni. Tirla hatalmas városa alig félnapi járóföldre feküdt onnan.

Ám ha Éduán jelen állapotában képes lenne is ekkora erőt kifejteni, a szerzetes combján tátongó, kard vágta sebet nem lehetett begyógyítani. Ütőere ketté volt hasítva, és noha az eső olyan sűrűn szakadt, hogy lemosta a vért, ezzel csak felgyorsította az áramlását.

A férfinak már csak percei voltak hátra.

– Démon – bugyborékol a férfi. A szája sarkából esővízzel keveredő vér szivárgott az álla felé a ráncai közt. – Em... Emlékszem rád.

– Ki tette ezt? – kérdezte Éduán.

Nem vesztegethették az időt nevekre vagy haszontalan emlékekre. Ha bárki fel volt készülve a halálra, azok a karavénusok voltak. És ha bárki segíthet Éduánnak, hogy értelmet adjon ennek a mézszárlásnak, az az előtte haldokló ember volt.

– A puristák.

Éduán pislantott. Szempillájáról eső cseppent alá. A puristák, habár undorító fajzat, nem az erőszakosságukról híresek. Kivéve...

Kivéve, amikor a puristák nem is puristák voltak.

– Segíts! – könyörgött a férfi a felhasított combját markolászva.

Éduán torkában feltolult a harag a látványtól. A zsoldos szerzetesek félelem és esdeklés nélkül várják az üresség ölelését. Rossz volt látni, hogy a férfi szemét elsötétíti a kétségbeesés. Valami nagyon elromlott.

Éduán mégis azon kapta a mágiáját, hogy a szerzetes felé nyúlik és körbefonja a férfit alkotó fehér tüzet és vasércet. Hasztalan, mintha a szelet akarta volna fülön csípni, hiszen annyira kevés vér maradt az ereiben. Akármilyen ügyesen kapott utána, a mágiája semmit sem talált.

– Miért nem használtad a kövedet? – kérdezte Éduán dühösen a férfi fülét bámulva.

A karavénusopált nézte, ami csillogva várta, hogy vészhelyzet esetén más szerzeteseket idézzon magához.

A férfi alig láthatóan nemet intett a fejével.

– Meg... leptek. – A szó véresen csusszant ki a szájából, arca minden lélegzetével egyre sápadtabb lett. – Kép... képzetebbek.

Lehetetlen, akarta mondani Éduán. *Senki sem képzetebb egy karavénus zsoldosnál.* Ám a férfi ekkor köhögni kezdett, és a szája felé nyúlt, és Éduán felismerte a kovácsok égésnyomokkal pettyezett kezét, a kohó mellett dolgozó emberek féloldalas tartását.

Kézműves szerzetes. A legkevésbé harcra kész a karavénusok között. Miért van ez az ember egyáltalán itt, távol a kolostortól, távol a műhelyétől?

Éduánnak kérdésre nyílt a szája, ám mire a szavak az ajkára tolulhattak volna, a szerzetes utolsó lélegzete kiszökött az átszúrt tüdejéből. A szíve elnémult. A véreből elpárolgott az élet.

Éduán pedig ott maradt, egy újabb rothadó holttestet bámulva az esőben.

KETTŐ

 ISEULT ARRA JUTOTT, nem biztos, hogy a férfi visszajön. Egész éjjel várta, alkonyat óta. Éduán akkor indult el, hogy megvizsgálja az előttük elnyúló ösvényt.

Lement a nap, felkelt a hold, eleredt az eső. A hegyoldalt végül hajnali köd fedte el. Éduán továbbra sem jelent meg.

Iseult tudta, hogy logikusan gondolkodva nem valószínű, hogy a vérboszorka *sosem* tér vissza. Mindazok után, amiken együtt átmentek, miért éppen most hagyná magára? Két héten át mellette volt. Két hétig vezette Bagolyt és Iseultot a Sirmayai-hegységben fizetség és kíséret nélkül.

Iseult ösztönei azonban ezer okot találtak arra, hogy Éduán miért nem fog soha visszajönni. A pénztől kezdve a társaságig ezer indokot talált rá, hogy miért távozott a ködös erdőbe alkonyatkor, és miért nem tér vissza többé.

A legfényesebben azonban az a történet ragyogott a hegycsúcsok fölé nyújtózó napsugarak fényében, hogy nem Éduán akar távol maradni, hanem foglyul ejtették. Vagy megsérült.

Vagy *meghalt*.

Iseult ezt a lehetőséget latolgatva járkált fel-alá a táborhelyük melletti kavicsos tisztáson. Tíz lépés az egyik irányba. Fordul. Tíz lépés a másik irányba. A Bagoly készítette száraz, kuckós barlang keskeny

bejáratát végig szemmel tartotta. A kislány hegyi denevére, Áfonya, bőszen őrködött az alvó gyermek köré tekeredve, másnak nemigen maradt mellette hely.

Habár Iseult akkor sem aludt volna, ha befér melléjük. Napok óta hadilábon állt az alvással. A tűz és a tüzet irányító, az álmaiba kúszó hang óta. *Égesd el őket*, súgta a lángoló arc gonosz vigyorral. Minden éjjel megjelent előtte. *Égesd el mind!*

Iseult megpróbálta álmában meghasítani a férfit. Megpróbálta eltépni a fonálait, és elpusztítani a tűzmágiáját ugyanúgy, ahogy ébren tette, a Vitatott Földeken, a férfi azonban csak nevetett, a lángok pedig még magasabbra csaptak. A fonálboszorka az első éjszakán megértette, hogy a lángok túlságosan is valódiak. Akkor, amikor Éduán felébresztette. *Kóbor parázs a tábortűzből*, mondta a vérboszorka, *és túl sok gyújtós volt a közelben.*

Iseult nem vette a fáradságot, hogy ellentmondjon neki. Már megint nem aludt, és enélkül nem tudott beszélni arról Esmével, hogy miért történik ez. Hogy *miért* tűnik úgy, hogy a tűzboszorka, akivel végzett, most benne él.

Ma este azonban nem égett a szeme a kimerültségtől. El akart menni: éppen úgy akart besétálni a fenyvesbe, ahogy Éduán tette egy nappal korábban, és átkutatni az árnyas erdő minden zegzugát, még akkor is, ha tudta, hogy hiába tenné. Éduán túl ügyes ahhoz, hogy nyomot hagyjon maga után.

Különben is, Bagolyt aligha hagyhatja itt.

Éduán vagy visszatér, vagy nem, és Iseult addig fog fel-alá járkálni, amíg meg nem kapja a választ.

Előbb hallotta meg a közeledését, mint hogy meglátta volna. Ez olyannyira nem vallott az örökké óvatos vérboszorkára, hogy Iseult kivonta rövid szabályját az oldalán lógó hüvelyből. Az erdőben medvék voltak. Meg vadmacskák. És hozzájuk az emberekkel ellentétben nem tartoztak fonalak, nem pörögtek-forogtak felettük színes nyúl-ványok, amik elárulták Iseultnak, hogy mit éreznek, és kihez kapcsolódnak.

A fák közül azonban nem fonáltalan vadállat bukácsolt elő, hanem a fonáltalan vérboszorka. Iseultot elöntötte a hús megkönnyebbülés,

amikor meglátta Éduán világos színű karavénusköpenyét a fák árnyékában. Aztán észrevette, hogy valami baj van.

A férfi sántítva közeledett, és a pillantása, amikor találkozott Iseult tekintetével, elveszett volt, a szemhéja nehéz.

– Mind meghaltak – jelentette ki rekedten, halkan.

Éduán megtántorodott.

Az Iseult testét elborító megkönnyebbülés iszonyú robbant. A vérboszorka megsérült. Súlyosan.

Iseult gondolkodás nélkül odarohant hozzá, és egyik karjával hátulról átölelte – a keze csuromvizes nyílveesszőkbe és a hozzájuk tartozó tollakba ütközött. A férfi hátából számtalan vessző állt ki, akár egy tengeri sün tüskéi, és most, hogy Iseult jobban megnézte, köpenye barnára festve, rongyokban lógott róla.

Éduán nekidőlt. Felületesen, kapkodva lélegzett. Kristálytisztaság me vörösen örvénylett. Akármilyen történt vele, Iseult tudta, hogy már nem tud sokáig állva maradni. Nem akarta, hogy rázuhanjon, amikor elájul, ráadásul pontosan ott, ahol Bagoly megláthatja, ha kijön a barlangból. A kislány hajlamos volt bánatában megrengetni a földet.

Feljebb van egy forrás, gondolta Iseult, és elkezdte összerakni terve körvonalait. *Ott meg tudom mosdatni anélkül, hogy Bagoly ránk találja, és a reggeli napsütésben megszáráthatom a ruháját.* Csak arra kell ügyelnie, hogy Éduán ne veszítse el az eszméletét, mielőtt a vízhez érnek.

Fájdalmasan lassan felvezette a férfit az emelkedőn. Éduán szeme lelecsukódott, húzta a lábát. Iseult gyomrában minden lépéssel egyre nagyobbra nőtt az aggodalom jeges golyója. Ehhez a nyílveesszők száma is hozzájárult – összesen tizenhét. Több, mint ami egy átlagos emberrel végezne, Éduán azonban nem átlagos ember volt.

Iseult kétszer ennyi nyílveesszőt is látott már kiállni belőle. Itt valami más is folyik. Valami nagyon nagy baj van. Valamiért úgy tűnt, nem gyógyul. Vérboszorka ereje nem cuppogott és tisztított, nem lökte ki magából a nyilakat és forrasztotta össze a testét úgy, ahogy annak Iseult már korábban a tanúja volt.

– Máshol is megsérültél? – hajolt Éduán füléhez. *Maradj ébren, maradj ébren!* – Van olyan sebed is, amit nem látok?

– Nyilak – jött az összemosódó válasz.

Haszontalan.

Iseult stratégiát váltott.

– E miatt a sérülés miatt jöttél olyan soká?

Nyögés, apró biccentés. Aztán:

– Túlélő.

Iseult teste megfeszült.

– Az a nő Bagoly törzséből?

Éduán már majdnem két hete követte az asszony illatát. Kétszer is mészárlásra bukkantak a nyomán, és a nő illata mindkétszer továbbvezette őket. Ez az alkalom a harmadik eset lenne. Ám amikor Iseult kutatni kezdett Éduán arcán a válasz után, csak a sápadt orcáját látta, és a ziháló lélegzetét hallotta.

– Megtaláltad a nőt? – erősködött tovább.

Ezúttal sem kapott választ, így elengedte. Holdanyának hála elérték a forrást, és Iseultot egyre inkább utolérte a saját kimerültsége. A fáradt testet a félelem sem tudja a végtelenségig ébren tartani.

Iseult a forrás hűvös tavacskája melletti alacsony sziklához vezette Éduánt. A hegyen csörgedező patak az esőnek köszönhetően tegnap óta a kétszeresére duzzadt. Iseult feszülő izmokkal ülő helyzetbe segítette a vérboszorkát. A férfi torkán nyögés szökött ki. Az arca eltorzult a fájdalomtól: hangosan csikorgatta a fogát.

Iseult még a csatamező legforróbb lángjai közt, a tenger mosta holdfényben, a világítótoronynál sem látta ennyire szenvedni. A vállába markolt, hogy a férfi ne dőljön el, és a háta mögé került. Ha nem akar mindent összevérezni, le kell vágnia róla a köpenyt...

– Siess! – parancsolta Éduán, és Iseult fel is adta a reményt, hogy elkerülheti a vérfürdőt.

Nem volt vesztegetni való idejük. Csak reménykedni tudott benne, hogy Bagoly nem ébred fel a közeljövőben.

Megragadta az első nyilat, és húzni kezdte. A férfi húsát parányi kampók marcangolták, spriccelt a vér. Éduán sziszegve hátrahajította a fejét, mialatt a lány egyesével kitepte a nyilakat a testéből, és fehér tollas cédrusvesszők halma nem emelkedett a lábánál.

Mire Iseult az utolsót is kihúzta, a fehér köpenyen már friss, vörös csíkok folytak. A vérboszorka háta meggörnyedt, csak az óvta meg

attól, hogy fejfel a vízbe forduljon, hogy Iseult vasmarokkal tartotta a gallérját. Miután az utolsó nyílhegyet is eltávolította, megvetette a lábát a kavicsos parton, és hátrahúzta Éduánt. Fel akarta állítani, hogy együtt távolodjanak el az egyre növekvő tavacskától.

Éduán ehelyett hátraesett. Iseult alig tudta elkapni, mielőtt megcsuklott a térd a férfi súlya alatt. Fenékre esett a köveken, és fájdalom hasított belé. Háta egy sziklának ütődött, és a fejét is beütötte.

A forrás megremegett. Iseult szemét hirtelen jött könnyek szúrták.

– Éduán! – mondta, de rekedt szavára nem jött válasz.

A vérboszorkát végre elnyomta az álom, mialatt a mágija dolgozni kezdett. Amíg meg nem gyógyul, nem is fog felébredni.

Vagyis Iseult csapdába esett alatta, miközben a mellében dagadni kezdett... *valami*.

– Nehéz vagy – mondta, és megpróbálta elmozdítani a férfit, de nem maradt benne erő.

Arra legalábbis nem volt elég, hogy ellökje magáról a vértől csúszós holt súlyt. A vérboszorka feje békésen, mozdulatlanul pihent Iseult vállán.

Éduán teste nagyon meleg volt, pedig a reggeli levegő hidegen simogatta Iseult bőrét. Aztán megint megérezte azt a duzzadó érzést a tüdejében. Meleg volt. Bizsergető. Végül éles kacajként tört elő belőle, amit mintha ezer mérföldről hallott volna. Valaki más rettegő nevetése. Valaki más kimerült teste és tűz csókolta elméje. Valaki más fokozódó fejfájása és duzzadó fejsérülése.

Iseult az otthonától számtalan mérföldnyire hevert csapdába esve egy férfi alatt, aki egykor az ellensége volt, mialatt a közelben ébredező rengetegben ökörszem csipogott, alattuk pedig, a domb üreges belsejében egy kis földboszorka pihent a hegyi denevérével.

Bárcsak láthatna most Safi!

Iseult képtelen volt tovább küzdeni, így hagyta lecsukódni a szemét, és a világ elcsendesedett.

Üvöltő hőség. Ropogó fa, röppenő parázs.

– Fuss!

Az anyja ajkáról vér csöpög, amikor megszólal.

A fiú arcára fröccsen.

A nő vöröslő karokkal felnyomja magát. Azt akarja, hogy a fiú kimászszon alóla. Azt akarja, hogy meneküljön.

– Fuss, gyermekem, fuss!

A fiú nem fut. Nem moccan. Vár, ahogy mindig, hogy a lángok elborítsák, és a világ élve elégjen.

Éduán korábban is járt már ebben a rémálomban. Csapdába esve vérzett, míg a lángok egyre közelebb kúsztak hozzá. Forró szél ostromolta, tüdejét füst égette. Ám a megszokott égő sátor helyett, a vihar helyett, amiről tudta, hogy hamarosan megérkezik, csak kék eget és felhőpásmákat látott. Az anyja alvadó vérenek bűze helyett csak a sajátjának a halvány szagát érezte.

A mellét hasogató fájdalom azonban nem változott. Ez a kín nem akarta, hogy megmozduljon, vitába szállt az anyja utolsó szavaival. *Fuss, gyermekem, fuss!*

Éduán megpróbált elfordulni, ahogy az álomban mindig hiába tette. Csakhogy ezúttal könnyen oldalra nézett. A nyilak és a halott, ami általában a földhöz szegezte, most nem nehezedett rá. Ehelyett, eszmélt rá zavarodottan, most ő szorított le valakit.

Tátott szájjal bámult, tűztől sajgó szeme előtt összefolyt és imbolygott a világ. Egy fej pihent a vállán, és eszébe jutott, hogy ismeri ezt az arcot. Ismerte, de mit keres a fonálboszorka az álmában? Mintha álmában őt ölelte volna, és ennek a furcsasága elűzte az álom ismerős rettegését.

Narancs lángok és fekete füst villódzott, színt kölcsönözve a lány jégfehér bőrének. Olyan közel volt! Éduán látta a szempillájára gyűlő hamut és a vékony babahajakat, amiket a hő és az eső felpöndörített a fején. Sokat változott, amióta megismerte: ott volt a könnyecsepp alakú heg, amit a méregboszorkasav hagyott a szeme mellett, és a Vitatott Földek tüzeiben egyenetlenre égett haja.

Éduán azon kapta magát, hogy képtelen máshová nézni. Mennyi kárt fog még tenni ebben a lányban? Ebben a fonálboszorkában, aki egyáltalán nem is fonálboszorka?

Nem volna szabad itt lennie, gondolta magában. Ha Iseult benne marad ebben az álomban, ő is meghal, ahogy Éduán. Újra és újra, amíg esni nem kezd az eső, és Evrane meg nem érkezik.

Nem akarta, hogy a lány meghaljon. Az álomban és a valóságban sem. Éduánnal ellentétben ő nem szörnyeteg. Ő nem gyógyul meg a lángok után. Ő nem tér magához.

– Iseult! – próbált megszólalni, és meglepetésére a név valóban kijött a száján.

Puha magánhangzók. Kemény mássalhangzók. A hang és az íz tökéletesen illett a lánynak.

Iseult mocorogni kezdett. Az Éduán oldalánál pihenő két keze megfeszült. Rámarkolt a férfi csípőjére.

A vérboszorka gyomra jegesen elszorult az érintésére. A tüdején hidegség lett úrrá. Lehet, hogy elemésztí őket a tűz, a lány keze azonban téliessen hűvös volt.

– Éduán! – sóhajtott Iseult, és szavára elhúzódtak tőlük a lángok.

Aztán reszketve kialudtak, és egy tavat fedtek fel. Egy örökzöldekkel és sziklával körbevett forrást, amit Éduán ismert.

Még keményebbre fagyott benne a jég. Már nem megnyugtatóan, hanem gyilkos indulattal.

Ez nem rémálom volt. Iseult valóban őt ölelte, valóban az ő nevét lehelte álmában: valóban lángok gyűrűjében heverték.

Túl sok. Ez túl sok volt Éduán fájdalom gyötörte testének és elméjének ahhoz, hogy felfogja, megértse. Iseult ilyen közel van. Iseult ujjai még most is a csípőjének nyomódnak. Iseult hamuvá pusztítja a földet.

Hiába vágyott rá örülten, kétségbeesetten, hogy felébredjen, hiába üvöltöttek az ösztönei, hogy térjen magához, Éduán szeme lecsukódott. A nyelvén nyögés csusszant végig.

Aztán beburkolta a sötétség, és a rémálma lángjai újra messzire repítették.

HÁROM

[ZÉRT JÁRNAK A VIPERÁK FEKETÉBEN.

Safiya fon Hasstrel most már megértette. A feketén nem látszik meg úgy a vér, mint a fehér padlón.

Főként a dolog könnyedsége és gyorsasága nyűgözte le. Az egyik pillanatban még a nemes hosszú, lóéhoz hasonlatos arcát látta, ami még a testén volt. A következőben véresen, de még pislogva a földre esett.

Vaness hívta meg a férfit a tróntermébe, ahogy rokoni látogatásokkor illik. Unokatestvér, másodunokatestvér, az egyik dédnagynéni felesége... mindegyiküket a császári trónteremben fogadta. Ez a férfi Vaness harmadunokatestvére volt, anyai ágon.

Miután suhogó, lila köntösében letérdelt a császárnő elé, olyan vakmerő volt, hogy szandálos lábát a márványemlévény alsó fokára tette. Csak pár lépésre Safitól, aki a császárnőéhez megszólalásig hasonlító, tökéletesen fehér, ujjatlan ruhában állt.

A férfi végigmérte, fentről lefelé, majd lentről felfelé is, és nyilvánvalóan tudta, micsoda Safi. Vaness nem tartotta titokban az igazágszorkáját.

Az azonban egyértelmű volt, hogy a férfi nem *hitt* Safi képességeiben. Magabiztosan lépett az emlévényre. Lötyögős orcáját mosoly ráncolta, és még ráérős meghajlása is kételkedést sugárzott.

A legtöbben, akikkel Safi Azmirban találkozott, így viselkedtek. Biztosak voltak benne, hogy az igazságboszorka létezése lehetetlenség. Mese. Legenda. Nem egy hús-vér tizenkilenc éves lány egy katona izmaival és hegeivel.

Vagy lehet, hogy az unokatestvér egyszerűen azt hitte, hogy ha rajta is kapják a hazugságon, Marstok császárnője igazából nem fogja bántani. Hiszen rokonságban állnak.

– Ő itt az unokatestvérem, Bayrum, a Szilánk-szigetéről – mondta Vaness az udvarban használt súlyos, mégis hangsúly nélküli hangon.

Mintha a szavait nemcsak a gondolatai *lehető legpontosabb* kifejezésére válogatta volna, hanem azt is át akarná adni, mennyit töprengett ezen a mondaton.

Tulajdonképpen most, hogy Safi elgondolkodott rajta, Vaness nem csak az udvarban beszélt így.

Vaness egy vaszsámolyon ült. Párna és sallangok nélkül. Igazából elég egyszerű bútordarab volt ahhoz képest, hogy a tulajdonosa menyinyi címet birtokolt: a Lánggyermek császárnője, a Tűz Ősforrás választott leánya, Legimádottabb Marstoki, a Kendura-hágó elpusztítója, és valószínűleg volt még egy rakás, amit Safi már elfelejtett.

A trónterem fehérben pompázott, ahogy a palota nagy része is, és a falakra erősített vas fáklyatartókban nem égett sem gyertya, sem tűzboszorkaláng. A híres azmiri üvegboszorkák által készített, fölējük magasodó üvegkupolás mennyezeten át bőven elég reggeli fény ömlött be.

Vaness egyetlen intésére minden vastartó kiröppenhet a falból, és olyan formára alakulhat, amilyenre a császárnőnek éppen szüksége van.

Nem mintha Vanessnek meg kellene védenie magát, amikor Vipe-rái a közelben vannak. Mindenkor tizenketten álltak a trón emelvénye körül olyan sötét fekete ruhában, ami szinte magába szívta a napfényt. Kesztyűt, fejkendőt és puha, nesztelen talpú csizmát viseltek – a Vipe-rákból csak a szemük látszott.

A fekete örök sosem távolodtak el túlságosan a császárnőtől, és mostanában Safitól sem. Különösen az egyikük, egy Rokesh nevű, akit Safi testőrségének parancsnokává neveztek ki. Mindenhová követte, habár ő nem tudta, hogy megvédeni akarja, vagy kordában tartani. Rászokott,

hogy Dadusnak nevezi a férfit, és az őt meglepő módon minden alkalommal felkuncogott.

Safi rendkívül jól viselkedett, amióta két hete megérkeztek Azmir-ba. Oda ment, ahová küldték; figyelt, amikor azt mondták, figyeljen; amikor hazugságkeresésre utasították, hazugságokat keresett. És amikor a nemesurak olyan nyíltan méregették, mint Bayrum a Szilánk-szigetetről, még udvariasan pukedlizett is cserébe, pedig szívesen eltörte volna a karjukat.

Habim nagyra értékelné az önuralmát.

– Hogy van? – kérdezte Bayrumtól.

A férfi csak legyintett az üdvözlésére, majd Vanesshez fordulva belekezdett az utazásai hosszadalmas elbeszélésébe. Egyik csodálatosabb volt, mint a másik. Safi meredten bámulta. A Szilánk-szigeteki Bayrum hazug volt, ez egyértelmű. A cselszövés és fondorkodás iránti szeretete végigsibongott az igazságboszorka gerincén, úgy kaparta belül, ahogy csak a megbízhatatlan lelkek teszik.

Safi azonban nem is számított másra egy nemestől. Az udvarban mindenki hazudik. Nem számít, milyen nemzet, milyen kormány, milyen nép. Eron bácsi egyszer azt mondta neki, hogy amikor hatalomról van szó, a hazugságok sűrűbben nőnek, mint a gyom, és alattuk virágzásnak indulnak a hazugok.

Ez Kartorrában, Dalmottiban és most Marstokban is igaznak bizonyult. A hazugságok azonban, akárcsak a gyom, nem a romlott lélek tünetei voltak, az igazság pedig nem a tisztaságé. A nemzetek nem működhetnek zsarolás, hamis ígéretés vagy pénz átadása nélkül, különösen egy olyan hatalmas nemzet, mint a Marstoki Birodalom.

Safi azonban arra volt kíváncsi, hogy ez az unokatestvér is részese-e a tervnek, amellyel le akarják taszítani a trónjáról Vaness császárnőt. Safi nem hitte, hogy ez a terv létezik. Igen, előfordultak a városban robbanások és támadások. És igen, Azmirt egyfajta remegés... *rothadó, nyomasztó* érzés járta át, ez azonban a baedyed kalózok lázadásával állt kapcsolatban. A kalózok végül is már Saldonicában hírül adták az árulásukat, és egyszer már meg is próbálták ölni Vaness.

Vaness azonban nem lehetett meggyőzni erről, és ennek egyszerű oka volt: a legutóbbi támadásokkor nem hangzott fel a megszokott

A Homoktengerért! A Homoktengerért! csatakiáltás. Ragaszkodott hozzá, hogy a baedyedek így szokták. Ragaszkodott hozzá, hogy ezért bizonyára cselszövés van folyamatban.

Safi így kénytelen volt találkozni a szultánátus minden miniszterével, minden katonatiszttel és Marstok minden isten háta mögötti császári rokonával, arról az irtószörnyű méretű rendezvényről nem is beszélve, amelyre másnap, a császárnő születésnapjának ünnepsége alkalmából szinte *mindenki* el fog jönni a városba a birodalomból.

Először majdnem szórakoztató volt. Újdonság. Új arcok, lehetőség a képzése próbára tevésére, amelynek során kiszűrheti a gonoszságot a tisztaságból.

Az első napon nagyon komolyan vette a feladatát, figyelmesen hallgatott mindenkit, aki a császárnő útját keresztezte. Ám a szavak, az igazságok és hazugságok tömege hamar jelentéktelen semmizuhattá mosódott össze. Safi a második nap végére már kevésbé figyelt, az ötödiken már egyáltalán nem hallgatott. A szavak nem sokat számítottak. Ha az udvarban büzik valami, azt máshogyan kell kiszűrni. A megoldást három kérdés formájában találta meg: nagyon egyszerű kérdések, amik kizárták azt a lehetőséget, hogy egy tehetséges hazudozó vagy hazugságában odaadón hívő személy valahogyan kijátssza a mágiáját. Az igazság ugyanis az volt, hogy Safi mágiája könnyen összezavarodott. Erejét átvették a pletykák és az ősi féligazságok.

Amikor a Szilánk-szigeteki Bayrum végre megállt levegőt venni a rablók előli merész menekülések történeteinek között, Safi már ugrott is.

– Tud a baedyedekkel kötött békeszerződésről?

A reakció azonnali volt, habár a férfi becsületére legyen mondva, az arcán nem látszott pánik. Izma sem rezdült, szeme se rebkent.

– Igen. Hallottam, hogy ő császári felsége efféle megegyezésre törekszik.

Igaz, zümmögte Safi mágiája. Ez meglepte. Sokan tudtak a békeszerződésről, általában mégis hazudtak róla. Nem szívesen ismerték be, hogy szoktak pletykálkodni.

– És – folytatta – hallott a tervről, amit a császárnő trónfosztására eszeltek ki?

Elutasító vállvonogatás.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Semmi határozottat. De efféle szóbeszéd mindig száll erre-arra. Ahol hatalom van, oda csoportosan szállnak a legyek.

Vanessre mosolygott, és noha az arckifejezése hamis volt, a szavai igazul csengtek.

– És – kérdezte végül Safi, gondosan szünetet tartva a szavai között – tudott a robbantásról a császárnő hajóján...

– Arról mindenki tud!

– ...a támadás *előtt*?

Safinak fel kellett emelnie a hangját, a hatás azonban nem maradt el. Szünet, pislogás. Aztán lassú válasz.

– Természetesen nem. Micsoda nevetséges kérdés!

A hazugság végigvakarta Safi nyakszirtjét. Karomként mart a koponyájába. A nemes tudott róla, és ez csak akkor lehetséges, ha ő is benne volt a cselszövésben.

Safi gyomrában feneketlen lyuk nyílt. A lábujja ritmust kopogott a padlón. Íme, többek között ez a férfi felelős azért, hogy a lány két héttel ezelőtt majdnem meghalt. Ők Vaness-szel túléltek: a Viperáknak és a legénységnek nem volt ilyen szerencséje.

Safi Marstok császárnőjére pillantott. Vaness már Safi arcán pihentette sötét szemét. Felvonta az egyik szemöldökét. Látszólag nem érdekelte, milyen szavakat fog formálni a lány nyelve.

Ám Safi nemcsak az unokatestvér hazugságát érezte meg, hanem Vanessét is észrevette. A császárnő szorosra tekeredett áspiskígyóként, tettekre készen várta a választ.

Safi lehajtotta a fejét.

– Hamis. Tudott a támadásról.

Vaness csettintése. Az unokatestvér kiáltása. Aztán a férfi keze a magasba emelkedett, ruhája lehulló ujjá felfedte fehér csuklóját és alkarját.

A Vaness karján nyugvó vasbílincs sebesen, szürkén, elmosódva kiöltött, lemezzé csavarodott, és átvágta a férfi nyakát.

A feje a padlóra hullott. Ezután a teste összeesett, lüktetve ömlő, ragacsos vére meggyúlt a kőlapok közötti fugán. A hatalmas, vörös vértócsák pókhálóként terjedtek.

Ezt melyik szerencsétlen szolgának kell majd feltakarítania? Safi homályosan tűnődött, és azon gondolkodott, vajon miért nem jön ki hang